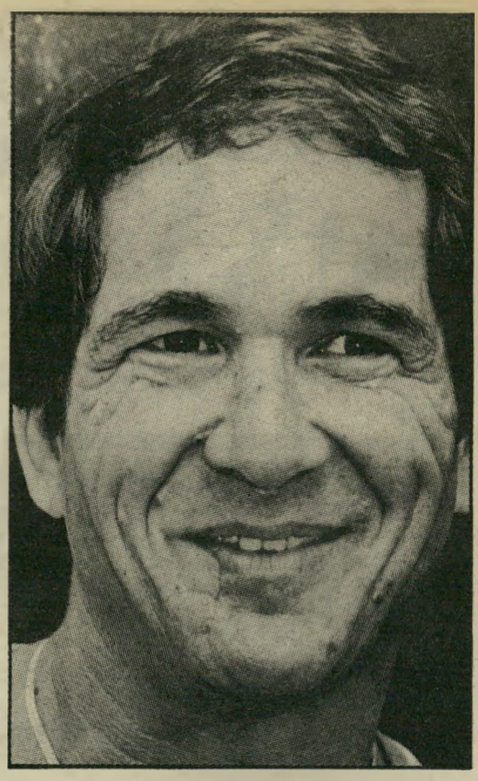

מוטי בהרב:
„אפשר לשקם נוער על־ידי פסיכו־דראמה!"

אחרי 400 הצגות של המחזה שיעור בדראמה **ברחבי הארץ, נטל השבוע השחקן־בימאי מוטי בהרב פסק־זמן. המיוחד שבהצגה הוא, שהיא מבוססת על נסיונו של בהרב כמדריך־שכונות ביפו. בהרב העביר את חוויותיו ומסריו מהניסיון הזה לבימה, ובאמצעותה לציבור הרחב. ביקשתי ממנו לעשות את פסק־הזמן שלו בקול.**

● **פרט את הניסיון שלך עם נוער שכונות.**

אני עובד איתם משנת 1971, בלי הפסקות! עברתי, בין היתר, במרכז־הסמים ביפו, מתקופה כה ארוכה ניתן לאסוף חוויות, ולהעבירן לבימה.

תיאטרון

כעת אינני עובד עימם. זה לא שנגמר לי. פשוט אני עסוק מדי.

● **סייעת לנערים האלה רק בעזרת סרנות לדראמה, או שגם בשיטות אחרות?**

את יודעת מה זה מזכיר לי? לאחר אחת ההצגות של שיעור בדראמה קיימנו דיון בהשתתפותו של סגן־ניצב אברהם חמו. באמצע השיחה הוא זרק: „אני מבין ממך, שבשביל לשקם את הנוער בארץ צריך להקים 3000 סרנאות־דראמה, ובזה פתרנו את הבעיה..." היום הוא כבר לא היה שואל את השאלה הצינית הזאת.

● **יש לך הערכה כמה נערים עזרת לשקם?**

מה זה לשקם לחלוטין? לא ניתן. כמובן, לשקם רק בעזרת חוגים לדראמה. אני יכול להעיד. שמלבד החוגים אף יצרתי קשר טוב עם כמה וכמה אנשים בשכונות, ועברתי עמם כמה שלבים. מעבר לזה, אני לא רוצה להתחייב על מיספרים. מה שחשוב יותר הוא הצורך לעשות עבודה חריגה, לתרום.

● **איך העברת את ניסיונך זה לבימה?**

ההצגה הזאת היא בעצם שיחזור של התנסותי בשכונות. הסרנאות שהעברתי שם הן שיקום על־ידי פסיכו־דראמה, אם כי זהו מושג גדול ומפחיד בשמיעה ראשונה: ההצגה פשוט מבוססת על הסרנות שקיימתי בשכונות.

● **מה המסר העיקרי בהצגה או מעבודתך בשכונות?**

המסר הוא שבעזרת דראמה ניתן לחולל גדולות, זהו כלי פנטאסטי, שניתן לשקם באמצעותו.

גם אנשים בריאים יכולים להיעזר בכך וליהנות מזה. אדם לומד להכיר את עצמו כשהוא משתתף בסרנה כזאת. אבל השוב להדגיש שהמסר מתחבא מאחורי הצגה מבדרת. תוססת ומותחת.

נורית שני:
„בימי הכדורגל באות הנשים לבדן לקולנוע!"

חודש של כדורגל בטלוויזיה. בכל מקום, הכל מדברים על המישחק של אתמול, ומה יהיה במישחק של מחר. בשבוע־הספר הדבר מורגש. פחות אנשים מציפים את הדוכנים, והעסקים אינם כמו בשנים הקודמות.

כדורגל

ביקשתי לברר איך משפיע החודש הזה על עיסקי הקולנוע. שאלתי את נורית שני, בעלת ארבעה בתי־קולנוע בתל־אביב, אם יש תפוסה מלאה או שבתי־הקולנוע ריקים.

הופתעתי לטובה. זה הרבה יותר טוב ממה שחשבתי. כשהתחילו לשדר את מישחקי־הכדורגל, הפחידו אותי שלא יהיו צופים, כי כל עם־ישראל מכור לכדורגל. גם בעלי בתי־הקולנוע וגם מפיצי־הסרטים מאוד חששו. ואי חושבת שהחשש לא היה מוצדק.

● **עם ישראל לא מכור לכדורגל?**

לא. אבל נוכחתי גם שהחלוקה לאוהבי־כדורגל ולאוהבי־קולנוע ואוהבי־ספר איננה נכונה. חברים קרובים שלי, אוהבי־קולנוע מושבעים אינם מוותרים על הכדורגל.

● **תפוסת בתי־הקולנוע תלויה במישחקים המשודרים באיתי ערב?**

למרבה הפלא — כן. גם בכדורגל כבר התחלתי להבין. כשיש מישחק מאוד חשוב, בתי־הקולנוע פחות מלאים. הכל תלוי במישחק המשודר באותו יום: למשל, השבוע שמעתי בפעם הראשונה שיש שחקן שקוראים לו מארדונה. פחדתי שהאולמות יהיו ריקים, והופתעתי. גם כשמארדונה משחק, באים לראות סרטים. החלוקה מאוד ברורה: לסירטי־האיכות באים יותר, ואילו לסרטי המיסחריים באים פחות.

● **מי בא בחודש הזה לראות סרטים?**

האולמות בחודש האחרון מלאים בנערות ובנשים. הן באות בקבוצות וביחידים. משאירות את הגברים בבית ליד הטלוויזיה, ובאות לבדן לראות סרטים. אבל בכל זאת. יש סרטים שבהם גם הכדורגל לא פוגע.

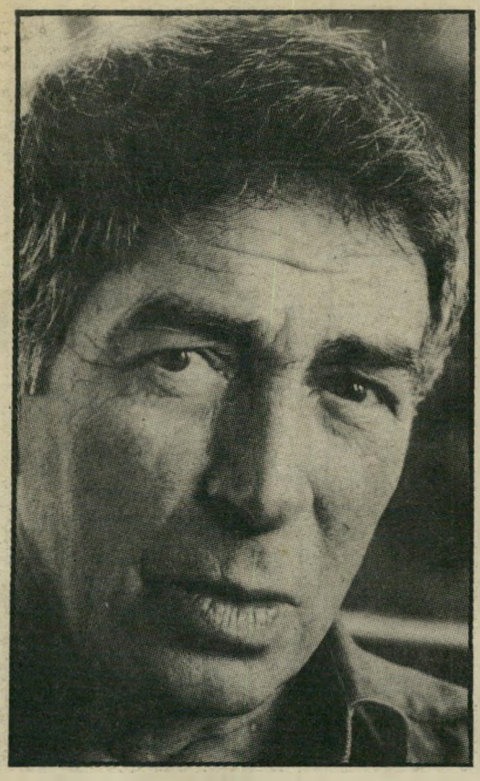

יוסי שטרן:
„הקיץ הוא בשבילי עונת השיזופרניה!"

הקיץ בא, ואיתו היסטריית־השיזוף הכללית. הכל רוצים להיות שזופים ושחורים. הרופאים ממשיכים, כבכל שנה, להזהיר שהשיזוף מזיק, מסוכן וגורם לסרטן־העור. ובכל זאת כולם הולכים לים, לבריכה ולשמש.

בריאות

שאלתי את יוסי שטרן הצייר אם הוא חושב שהשיזוף אומנם יפה, ולמה לדעתו כולם רוצים להיות שחורים. למה -בלק איז ביוטיפול"?

אני מאוד אוהב אנשים שזופים. אני אוהב את היופי של הים התיכון, את ספרד איטליה, יוון וישראל. טעם זה עניין של חינוך, ואני התחנכתי שלהיות שזוף, זה להיות יפה.

● **איפה?**

בהונגריה. עוד כשהייתי נער בצופים. אמרו שלהיות שחור כמו צועני זה יפה. כולנו השתזפנו. לבני־אירופה יש תודעה של שיזוף. אני משתזף כבר 40 שנה. בכל יום, לפחות שעתיים אני יושב בשמש.

● **לפני 100 שנה ופחות זה היה יפה להיות לבן.**

בהיסטוריה, נשים רצו להיות בעלות עור לבן וצח כשלג, מפני שפשוטי־העם, שעבדו בשדות ונצרבו בשמש, היו שחורים. גם אני חלמתי להיות כמו המשורר ביירון, שהיה מאיר בלילה בפניו הלבנים. פעם זה היה מורגש. אחר־כך נכנסה תודעה של ספורט וביליוים בחיק־הטבע. פשוטי־העם עברו בבית־חרושת והיו לבנים, ואילו לאריסטוקרטיה ולבני־הטובים היה זמן לבילויים בחיק־הטבע, ולמישחקי טניס, והם התחילו להשתזף. זה הכל עניין של חינוך.

● **הרופאים ממשיכים לטעון שהשיזוף מסוכן?**

אוסקר ויילד אמר פעם שכל דבר טוב הוא או משמין או מסוכן. כל הזמן חשבתי שהשיזוף הוא דבר בריא. עכשיו אומרים שזה מסוכן. כך גם עם הסיגריות ועם כל דבר טוב.

הרופא אמר לי שעם עור אשכנזי כמו שלי כדאי שלא אשתדל להיות בצבע ספרדי. זה מאוד קשה לי. אני אוהב להשתזף. אני אוהב את הקיץ. המצאתי שם לקיץ — עונת השיזופרניה.